

2) да брани чистороднитѣ Български интереси;

3) да отблъсва лукавитѣ и лошавитѣ намѣрения на нашитѣ неприятели“. („Народность“, 19. I. 1869 г.).

„Тѣпанъ“ обаче въ критикитѣ си не е безпристрастенъ, а влага силна тенденция. Съ единъ сарказъмъ, който стига до цинизъмъ, критикува дейността на „старитѣ“, които представя едва ли не като предатели, продали отечеството си на Русия и за панславянската идея. Не подбира срѣдства въ стремежа си да изложи членоветѣ на българската община въ Цариградъ, които представя въ комични положения и пози. Тѣхъ представя като хора, които гледали да настанятъ себе си на „топла храна“. Отначало върви въ унисонъ съ „младитѣ“ около „Народность“ и около „Свобода“, защитава Каравелова, но въ последствие (1875 г.) се опълчва злъчно противъ Каравелова и не подбира думи да го очерни, да го опетни. Злъчниятъ езикъ и остриятъ сарказъмъ на „Тѣпанъ“ далечъ не сж допринасяли за поправяне на пороцитѣ, а по-скоро за отравяне на и безъ туй натегнатата атмосфера . . .

По това време и „старитѣ“ отъ Ефорията („Епитропията“), които се намирали подъ влиянието на рускитѣ славянофили (Хилфердингъ, Ламански), и руския пълномощенъ министъръ въ Букурещъ, решили да развиятъ по оживена дейность. По давление на рускитѣ славянофилски кръгове, тѣ влѣзли въ връзка съ Князь Михаилъ сръбски и въ началото на 1867 година подписали протоколъ съ сръбски представители за образуване между българи и сърби югославянско царство, на чело на което щѣлъ да застане сръбскиятъ князь Михаилъ Обреновичъ. Отъ това съглашение, разбира се, не излѣзло нищо, тъй като нито „старитѣ“ имали формално право да обвързватъ българския народъ, нито пъкъ сърбитѣ мислѣли сериозно за едно обединение. Тази дейность на „старитѣ“ предизвикала остри нападки отъ страна на революционно настроената българска емиграция и тѣ, за да могатъ да реагиратъ по-успѣшно срещу тия нападки и сжщевременно да пропагандиратъ своитѣ идеи и схващания по разрешението на българската проблема, замислили да издаватъ свой вестникъ. Тѣ се спрѣли за редакторъ на Л. Каравеловъ, който имъ обърналъ внимание съ единъ свой позивъ за българо-сръбско сближение, писанъ въ Б. Пещенския затворъ и печатенъ въ „Народность“ (бр. 16, г. II, 1869). Каравеловъ приелъ предложението. Но още при размѣняне на мисли по съдържанието на програмата и характера на вестника между Каравеловъ и „старитѣ“ се явили принципиални различия. Каравеловъ искалъ вестникътъ да се нарече „Свобода“, така че самото име да изразявало борческия духъ и революционната отсѣнка на вестника, докато „старитѣ“ поддържали да се назове „Отечество“, да бѣде списванъ умѣрено и да защитава общославянската